

prazne sanje. „Oh, zdaj vas hočem ubogati, ljuba moja mamica,“ reče veselo Ivanek, „ker vidim da vas še imam in niste umrli. Ves čas vas hočem rad imeti in storiti vse, kar mi ukažete. In ko pride čas, da se vaše telo izpremeni v prah in pepel, potlej hočem samo jokati, potlej ne bo več časa, da bi vas ubogal in da bi izpolnjeval vaše želje.“

Ivanek je bil zvest svojej obljubi. Poboljšal se je in je bil svojej dobrej materi ves čas njenega življenja v čast in veselje. X.

Nespametni popotnik.

„Čemú se vedno učim?“ tako je tožil necega dne Jožek svojemu očetu. „Jaz mislim, da bi človek lahko dobro in srečno izhajal, če bi tudi ne znal brati, pisati in računati.“

„Ljubi moj Jožek,“ rečejo oče smijoč se, „vidim, da ne veš, kaj govoriš. Da boš pa bolje spoznal, koliko koristi imaš, ako se pridno učiš, poslušaj, hočem ti povedati nekaj:“

Mlad popotnik se napravi, da bi potoval v daljno tujo deželo. Prej nego odpotuje, napolni si torbo s kruhom in sadjem, da bi se okrepčal na poti, kadar bi mu bilo treba. Nu kmalu se izpremislí, ter pomeče vso hrano iz torbe, ki jo je mislil s seboj nesti. „Čemú mi je kruh in sadje?“ reče, „pač ni vredno, da bi vse to s seboj nosil. Gotovo gládú ne poginem na poti, če imam živež s seboj ali ne. Ta kruh in to sadje mi niti četrte ure življenja ne podaljša niti okrajša. Kakor misli, tako tudi storí in se podá na pot brez vsega brešna. Prvi in drugi dan je hodil po lepih planinah in dolinah, po katerih so se vili hladni studenci; povsod je bila zemlja posuta z najlepšim cvetjem, zelenjem in drevjem, ki je bilo polno sladkega sadja. Tu se je lahko najedel in napil, kolikor mu je bilo potreba. Našel je tudi nekoliko dobrih ljudi, ki so ga radi pod streho vzeli. A tretji dan pride v zelo pust kraj, v katerem ni bilo ne trave ne vode, vso zemljo je pokrival sam pesek.

Lačen in žejen spozna zdaj nesrečni popotnik svojo neumnost, ter se kesá, da ni imel nobenega brešna pri sebi. „Oh!“ reče sam v sebi, „zakaj nisem bil pametnejši in si nisem vzel hrane s seboj; v tej puščavi bom moral gládú umreti.“ Toda zdaj je bilo vse njegovo kesanje zastonj. Dolgo se je boril z lakoto in žejo, in skoraj bi bil onemagal v tej hudej potrebi, ako bi ne bil prišel nek trgovec mimo njega, ki se ga je usmilil in rešil iz preteče mu nevarnosti.

„Ta popotnik je bil pač neučen,“ reče Jožek, „in ne bilo bi krivo, ako bi bil moral od gládú umreti. Da ni tako neumno delal, in bi bil vzel hrane s seboj, kakor je nameraval, ne bilo bi se mu tako hudo godilo.“

„Ravno tako neučen bi bil tudi ti,“ rečejo modri oče, „ako bi mislil, da se ti ni treba učiti. Kdor si v mladosti ne nabere potrebnih naukov, prave duševne hrane, temu se bo treba na stare dni boriti z vsakovrstnimi težavami; tak človek bo na stare dni nesrečen na duši in telesu. Zatorej spominjaj se vedno prigovora, ki pravi:

Kar poséješ mlade dni
To na starost te redí.